

(2001/C 103 E/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2378/00**van Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) aan de Commissie**

(13 juli 2000)

Betreft: Hernieuwbare energiebronnen en waterkracht

Volgens een nauwelijks opgemerkte verklaring van de op het gebied van energie bevoegde commissaris Loyola de Palacio is de Commissie niet van plan om in haar voorstel voor een nieuwe energierichtlijn waterkracht aan te merken als hernieuwbare energiebron. In het voorstel wordt tevens gesteld dat Finland door de verbranding van hout de energieproductie tegen 2010 met 10 procent zou moeten verhogen. Deze doelstelling is absoluut onhaalbaar. Volgens berekeningen van het Finse Ministerie van Handel en Industrie zou Finland 12 tot 15 miljard FIM moeten investeren in houtgestookte energiecentrales, om de vereiste 10 miljoen kubieke meter hout te kunnen aanwenden voor de energieproductie. De verbranding van hout zou ook een ernstig tekort aan grondstoffen voor de houtverwerkende industrie met zich mee kunnen brengen.

Waarom wil de Commissie van nature stromend water niet aanmerken als hernieuwbare energiebron? Op welke berekeningen baseert de Commissie haar mening dat een radicale toename van de verbranding van hout verstandig zou zijn? Acht de Commissie genoemde doelstelling wenselijk wanneer de milieueffecten van de verbranding van hout in aanmerking worden genomen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(18 september 2000)

Het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de bevordering van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen op de interne elektriciteitsmarkt⁽¹⁾, waarnaar het geachte parlementslid verwijst, geeft het traditionele standpunt van de Commissie weer wat de rol van waterkracht betreft. Dit type energie is duidelijk een hernieuwbare energiebron, maar elektriciteit die in grote waterkrachtcentrales (met een capaciteit hoger dan 10 megawatt (MW)) wordt opgewekt, is in het algemeen concurrerend, zodat bijzondere overheidssteun niet nodig is. Lidstaten kunnen dus rekening houden met de elektriciteit die opgewekt wordt in grote waterkrachtcentrales om hun nationale doelstelling betreffende het verbruik van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen te bereiken overeenkomstig de bijlage van het voorstel. De doelstellingen in de bijlage zijn niet bindend maar indicatief en het voorstel van de Commissie laat het over aan de lidstaten om de types hernieuwbare energiebronnen te bevorderen die het best geschikt zijn voor hun specifieke omstandigheden – binnen de grenzen van de definitie in artikel 2 lid 1. Uit het voorstel voor een richtlijn volgt niet dat Finland hoe dan ook de elektriciteitsproductie uit waterkrachtcentrales zou moeten vervangen door een productie die gebaseerd is op houtverbranding.

Alle vormen van waterkracht zijn bovendien opgenomen in de certificatie van de oorsprong, aangezien de verbruikers het recht moeten hebben te weten of hun elektriciteit opgewekt wordt uit hernieuwbare energiebronnen. In het geval van waterkrachtcentrales moeten garantiecertificaten echter wel vermelden of hun capaciteit boven of onder de 10 MW ligt.

Grote waterkrachtcentrales hebben dus geen voordeel bij de meer technische bepalingen van het voorstel, bijvoorbeeld wat betreft voorrang bij toegang tot het elektriciteitsnet, aangezien die niet noodzakelijk is om economische overlevingskansen op de markt te verzekeren. Tenslotte zij erop gewezen dat de Commissie, met haar op bevordering van duurzaam energiegebruik gericht beleid, ernaar streeft de overheidssteun voor hernieuwbare energiebronnen te concentreren op de gebieden waar dat economisch gezien het meest noodzakelijk en gerechtvaardigd is.

⁽¹⁾ COM(2000) 279 def.